

BLANCHE AUGUST

1868 JA 1968

August Blanche

1868 ja 1968

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24178748
1868 ja 1968 / Leikkikuvailus lauluilla kahdessa näytöksessä:*

Содержание

Ensimäinen näytös

6

Конец ознакомительного фрагмента.

23

August Blanche

1868 ja 1968 / Leikkikuvailus

lauluilla kahdessa näytöksessä

Jäsenet ensimmäisessä näytöksessä:

Totuuden Jumalatar.

Olli Tuuterkaivenius, muinaisuuksien kerääjä.

Ilma, hänen tyttärensä.

Siivettyinen, makasiininpitäjä ja nimineuvos; kerettiläis-saarnaaja.

Heimonen, lääkäri.

Rouva Noukkanen, Tuuterkaiveniuksen emännöitsijä.

Puutarhan työmiehiä.

Jäseniä lisäksi toisessa näytöksessä:

Tuuterkaivenius nuorempi.

Rosmo.

Renkimies.

Talonvartija.

Louhetar.

Hänen miehensä.

Marjatta.

Naimatoin mies.

Sokersurvonius.

Kiinalainen.

Konttikauppias.

Rahvasto.

Ensimmäinen näytös

Pieni huone Tuuterkaiveniuksen talossa perä- ja sivu-ovineen, koristettu kaikellaisilla muinaisaisaikaikaisilla kuvilla ja asuilla. Peräseinän keskistä osaa peittää sininen esivaate.

Ensimmäinen kohta

Heimonen. Ilma.

Heimonen. Niin, Ilmaseni, meidän toivomme yhä vaan enemmän raukeevat ja häviävät. Isältäsi kun pyysin hänen suostumustansa kihlauksee ja selitin, ettei minun yksin vaan myös hänen ainoan lapsensakin onni riippuu siinä kohdassa, niin työnsi hän minulle vastaukseksi yhden kipsikivisen pään, jossa nenä oli rikki ruhvottu, ja vaati minua myödyttämään sitä tuhannen vuoden vanhaksi.

Ilma. Ja sinä?

Heimonen. Minä en voinut vahvistaa hänelle hupsuuttansa, joka lopulta hänet ihka hulluksi tekee. Minä sensuhteen sanoin hänelle suoraan, että joku petturi sillä kallolla on häntä viekotellut samoin kuin monella muulla.

Ilma. Miten varomattomasti!

Heimonen. Enkä minä voi kärsiä ja katsella, miten koko maailma häntä pitää pilkkanansa. Hän vasta eilenkin osti

eräältä veitikalta varsin kalliilla hinnalla tuon ruman kivi-kuvan tuolla, (menee perällepäin ja vetää esi-vaatetta syrjään, niin että vanha kivi-kuva sieltä näkyy) ja uskoo täydellä todella, että tuon on Wäinämöinen "julkiseen Jyrängköömme" pudottanut, kun hän pyhää Henrikkiä pakeni, ja vaikka ihan varmaan sama kivenhakkaaja on sen muokannut, joka sanoi sen Jyrängöstä haroneensa, niin hän kuitenkin päättää, että tuo möhkö antaa luotettavan todistuksen Kalevalaisten kunnosta kaunotaiteessa. Hän on myös saanut päähänsä että yksi Hiiden linna ennen vanhaan on seissut täällä tämän talon sialla, ja sensuhteen on nyt tuo kaunis puutarha hiekkakuopan muotoinen, josta iso joukko työmiehiä päivittäin kaivaa ylös vanhoja jäännöksiä ja muisto-merkkejä. Koko talon huoneet ovat muutetut talletuspaikaksi kaikenmoiselle rojulle. Usko minua, Ilmaseni, tuosta tuommoisesta ei milloinkaan tule hyvää loppua.

Ilma. Kyllähän sen minäkin uskon; vaan olisihan nyt kuitenkin tällä kertaa voinut mennä mukiin hänen tuumiinsa, – sinä nyt olet hävittänyt ja hämmentänyt kaikkityyni.

Heimonen. Minä en saa olleeksi mikään petturi. Minä en saata auttaa hourupäistä sairasta heittämään itseänsä ikkunasta pihalle.

Ilma. Vaan ei sekään ole ymmärtäväisen ihmisen asia, sen vähemmin lääkärin, pauhata hourupäistä sairasta vastaan, lempeästi ja hellävaraisesti on hänen kanssansa meneteltävä, ja pieni mukiinmeno sinun puolestasi olisi...

Heimonen. Niin, minä huomaankin olevani vastuksena ja kiusana kaikille. Nyt ei siis muuta, kuin että sinäkin... no hyvä

kyllä, minä olen liika ihminen täällä. – Minä sen tiesin jo ennenkin... tiedänpähän nyt senkin, että minulla on kosioveli itseäni onnellisempi, joka – vähät siitä – jää hyvästi!

Ilma. Hyvästi, hyvä herra!

Heimonen. Jää hyvästi armolliseni! (kumartaa ja lähtee ovelle, vaan pysähtyy siellä ja katsoo taaksensa). Jää hyvästi! minä menen viimeistä kertaa (menee ulos, vaan tulee takaisin heti). Minä menen, enkä milloinkaan enää takaisin tule! (ottaa kiini ovesta, vaan seisahtuu ja kääntyy ympäri). Herra Jumala! – Olisinhan toki ansainnut edes yhden jäähyväissan!

Ilma (joka istuiksen tuolille). Yhden jäähyväissan? Minä luulin teidän jo menneeksi.

Heimonen (tulee esiin pikasesti). Se on tunnottomasti tehty kohdella minua tuommoisella kylmyydellä.

Ilma. Minä en saata estää hourupäistä viskautumasta ulos ikkunasta.

Heimonen (tarttuu Ilman käteen). Ilma, suo anteeksi! se jota rakastaa, on kyllä useasti suurempi hupsu, kuin se joka muinaisjätteitä keräilee. Älä minulle enää vihainen ole, jos et tahtone nähdä minun epätoivoon kuolevan.

Ilma (nousee tuolilta). Eikö mitä! eihän nuoren tytön sovi vihainen olla. Mies rakastaa ja tekee yhtähyvin kaikki mitä voipi, saadaksensa vaan vaivata sitä ketä rakastaa. – Mitä enemmän nurjalle ja jorolle hän näyttää, sitä enemmän rakastettava luulee hän olevansa. Kaiken päivää vaivaa hän naista varovaisuudellaan, soimauksillaan, juonillaan, saarnoillaan ja Jumala tiesi millä

kaikella. Saadakseen naista oikeen sulostuttaa, selittää hän suuttuneensa elämään ja tahtoo viskautua kuoleman syliin, ihmisparka: vaan usko minua, hän ei kuole, ennenkuin on meitä naisia tappanut tuhannen kertaa. Kun minulla nyt ei ole halua kuolla sillä tavoin, niin saan ottaa rakkaat jäähyväiset! – (lähenee yhtä sivu-ovea).

Heimonen (seuraa jälestä). Ilma!

Ilma. Minä lahjoitan siis teille elämänne takaisin ja myös vapauden, että voitte elää ihan kuin tahdotte. – Jääkää hyvästi, hyvä herra! (menee sivuhuoneeseen).

Heimonen (koettelee saada ovea lukosta auki). Ilma! jos tämä on leikkiä, niin se on hirmuista leikkiä! No hyvä kyllä! lukitkaa ovenne, Mamseli! Vaan sitä ei ole tarvis tehdä enempätä, ei ainakaan minun tähteni, sen lupaan pyhällä sanalla! hyvästi! (menee kiivaasti perälle päin).

Ilma (tulee ulos). Eerikki! – (avaa sylinsä hänelle).

Heimonen (tulee kiireesti takaisin ja laskeutuu polvillensa). Ilma! isäsi saakoon kernaasti uskoa muinaisuuksia, kun vaan minä saan sinuun luottaa.

Ilma. Se rikki lyöty kipsi-pää on siis tuhannen vuotinen?

Heimonen. Se on kolmentuhannen vuotinen.

Ilma. Kivimöhkö tuolla on vanhan Wäinämöisen pudottama?

Heimonen. Ei, se on Noakin pudottama.

Ilma (nostaa häntä ylös). Oh, ei niin, ystäväni, sinä et saa myödyttää, et yhtä etkä toista. – Minua kyllä hyvittää, että suostut kaikkiin hullutuksiin minun tähden; vaan en kuitenkaan sitä

tahdo. Totuus se vihdoinkin kaikki voittaa.

Heimonen. Mitäpä sitte tahtoisit minun tekemään?

Ilma. Ei mitään nyt vielä. Isä on ihastunut saarnamies Siivettyiseen, ja tahtoo jyrkästi minua hänen kanssa naimiseen. Hirvitelläkseen minua on hän tehnyt testamentin ja siinä antanut tuolle saamamiehelle suurimman osan omaisuudestaan.

Heimonen. Luvatkoon hän Jumalan nimessä pois kaikki tyyni, kun vaan minä saan pitää sinut.

Ilma. Se on kaiketi hyvä, vaan ei kelpo naima-osa milloinkaan voi olla vahingoksi. Lääkäri voipi helposti jäädä pois muodista; vaan rahat ovat aina muodissa. Isä on pohjaltaan hyvä ja pitää hyvänä minut, ja minä en luule sen olevan niin vaarallista (katsoo ulos ikkunasta). Vaan katso, tuolla tulee Herra nimineuvos. Menkäämme pois hänen näkyvistään!

(He menevät sivuhuoneeseen).

Toinen kohta

Siivettyinen (muutamia kirjoja kainalossa). Rouva Noukkanen.

Rouva (lyykistäen). Minä sen tunnustan, että kun vaan te, kunnian-arvoisa nimineuvos, astutte kartanoon, niin on se aivan kuin Jumalan enkeli astuisi sisään, meidän syntisten joukkoon.

Siivettyinen. Älkää niin sanoko, hyvä rouva Noukkanen, minä olen alhainen, vähäpätöinen ristiveli, enkä toivota mitään korkeimmin kuin taivaallista siunausta tähän taloon.

Rouva. Ah! miten, kunnian-arvoisa nimineuvos, teidän viimeinen innokas saarnanne oli kaunis ja liikuttava! Ne siitä itkivätkin kaikki ihmiset, ja itsekin viruin minä kaiken yötä ja itkin, sen minä tunnustan (kaivaa silmiänsä).

Siivettyinen. Älkää niin sanoko! itsestäni minä mitään en voi, se on korkeampi voima, joka minut on välikappaleeksensa valinnut. – Me olemme kaikki yhtä suuret syntiset.

Rouva. Minä sen tunnustan, että jos te, kunnian-arvoisa herra nimineuvos, ette olisi niin hyvä ja kunnioittaisi useasti käynnillänne meitä, niin olisin minä jo kauvan sitte heittänyt tämän vaivaloisen ja kiittämättömän palveluksen.

Siivettyinen. Älkää niin sanoko, hyvä rouva! minä toivoisin että niitä olisi montakin niin tunnokasta ja Jumalaa pelkääväistä ihmistä maailmassa, kuin te rouva olette! Katsokaa tätä, sallikaa minun antaa tämä piplia, niinkuin muistoksi suosiolliselta ystävältä (ojentaa hänelle piplian).

Rouva (ottaa sen vastaan ja kumartaa syvään). Kutenka osaisin minä kiittää niin paljosta hyvyydestä! Ah, miten soreasti tämä on nidottu!

Siivettyinen. Kuinkas meidän hyvä Ilma-mamseli tänäin voipi?

Rouva. Ah! hän hyvin ikävöipi teitä tänne, kunnian-arvoisa herra nimineuvos. Minä sen tunnustan, että sinä päivänä, kun saisin nähdä kunnian-arvoisan nimineuvoksen ja Ilma-mamselin seisovan vihki-tuolin edessä, ummistaisin minä tyytyväisesti silmäni.

Siivettyinen. Älkää niin sanoko, minä olen köyhä mies, ja

Ilma-mamseli otattaa suurta rikkautta; niinhän se on, hyvä rouva Noukkanen?

Rouva. Kyllähän prohvessorilla on vähimmäkseenkin satatuhatta, ja Ilma on ainoa lapsi.

Siivettyinen. Satatuhatta! ja ainoa lapsi! – Ah, jos laita olisi päinvastoin. Hyvä rouvaseni, käypikös tohtori Heimonen useasti täällä?

Rouva. Niin, tosin se käypi; prohvessori on ollut vähävoimainen nyt viime aikoina.

Siivettyinen. Jospa maassamme olisi montakin semmoista niin perinpohjaista tiedemiestä kuin prohvessori on! – Vaan kääntyäkseni jälleen tohtori Heimoseen, niin saan pyytää teitä, hyvä Rouva, että valvoisitte äitillisellä silmällä tuota äkkinäistä tyttö-riepua. Rikkaissa taloissa, missä nuoret lääkärit käyvät, tulee tyttärille aina heikko rinta ja liian suuri sydän. Se pahoittaisi kovasti mieltäni, joo tuo hyvä lapsi joutuisi huonoille käsille!

Rouva. Jumala armas, mitäs kunnian-arvoisa nimineuvos ajattelette! Näinä päivinä kuulin kun prohvessori ja Ilma-mamseli haastelivat teistä, kunnian-arvoisa herra nimineuvos.

Siivettyinen (tarttuen vilkkaasti rouvan käteen). Minusta? mitä he sanoivat? (nöyrästi). Mutta älkää mitään sanoko, minä en tahdo mitään tietää – ei milloinkaan pidä salaan kuullella muiden perekunnallisia asioita.

Rouva. Minäkö kuultelen! minä sen tunnustan, että se soimaus syvästi lonkkaa minua! (itkee). Jos olen kuullellut, niin se on ollut teidän itsenne vuoksi, kunnian-arvoisa nimineuvos! tuo soimaus

minut viepi hautaan, sen minä tunnustan.

Siivettyinen. Älkää niin sanoko! tarkoitukseni ei ollut semmoinen. Kuulteleminen on hyvä avu ja hyvä tapa, jos sillä voipi täällä maailmassa jotain hyvää aikoin saada! (vilkkaasti). Mitä he sanoivat?

Rouva. Prohvessori ensin sanoi, että hän kaiken korkeimmin kunnioittaa teitä, kunnian-arvoisa herra nimineuvos, ja että hän teitä pitää kaiken korkeimpana ystävänään; että te, kunnian-arvoisa nimineuvos, olette suuri muinaisuuksien rakastaja ja niiden kerääjä, ja aivan kerrassaan semmoinen kuin virka- ja tiedemiehen pitää olla, ja että hän toivoisi itselleen juuri semmoista vävyä; ja kun minä sen kuulin, niin minä itkin, sen minä tunnustan.

Siivettyinen. Se kelpo mies! Siitä minä tunnen hellän isän sydämen! mitäs Ilma-mamseli vastasi! mitäs hän vastasi?

Rouva. Hän tuli hämille, tietäähän sen, ja sanoi olevansa vielä kovin nuori miehelle menemään.

Siivettyinen. Ai ai!

Rouva. Mitä luulette, kunnian-arvoisa nimineuvos?

Siivettyinen. Kun tyttö sen itse sanoo, että hän on liian nuori miehelle menemään, niin silloin ei konsaan ole laita oikeen hyvin – ai! ai! – se koti-lääkäri! – se – se! – kuitenkin, jos hän voinee saattaa Ilma-mamselin onnelliseksi, niin minä toivotan heille Jumalan siunausta.

Rouva. Jumala varjelkoon siitä, herra kunnian-arvoisa nimineuvos! mitenkä nyt tohtori saattaisi kysymykseen tulla!

voisiko hänestä edes mainita samalla kertaa, kuin teistä, kunnian-arvoisa nimineuvos, joka olette jumalinen herra ja korkea virkamies, ja joka olette...

Siivettyinen. Se on kaikki hyvä, armas rouvaseni; vaan minä pelkään että nuoret tytöt nykyiseen aikaan rakastavat enemmän käytännöllisiä tieteitä. – Ilma-mamseli on varmaan omassa kamarissaan, minä luulen. Minä tahdon nyt mennä sisään hänen luoksensa ja antaa hänelle Franzenin saarnoja, jotka mukaani toin, sekä niistä lyhyen selityksen, jonka olen itse jouto-hetkinäni kirjoitellut.

Rouva. Te olette, herra kunnian-arvoisa nimineuvos, varmaankin niin hyvä ja jätte meille puoliselle?

Siivettyinen. Prohvessori oli niin hyvä ja pyysi minua siksi viipymään, ja vaikka minulla olisi kyllä paljo tekemistä, niin —

Rouva. Ah miten hyvästi te, kunnian-arvoisa nimineuvos, siinä teittekin! Voin sanoa, että meillä on oivallinen lohi, mitä saattaa tarita. Kumpaista te, kunnian-arvoisa nimineuvos, paremmin suvaitsette, savutettua Vuoksen lohta vai tuoresta Kymin kalaa?

Siivettyinen. Meidän ei pidä hylkeä mitään Jumalan lahjaa! — yksi hyvä ei työnnä tieltänsä toista, hyvä rouvaseni.

Rouva. Minä myöskin tahdon paistaa munista pannukaakkuja. Suvaitsehan kunnian-arvoisa nimineuvos munia pannukaakuissa?

Siivettyinen. Teillä, hyvä rouva, on erinomaisen suloinen ja hyvän-tahtoinen sydän! — pysykää aina tämän hyvän

talon turvana! (taputtaa rouvaa leuvan alle). Kyllä suvaitsen pannukaakuissa munia! – (menee sisään sivuhuoneeseen).

Rouva. Miten suloisia miehiä nimineuvokset ovatkin! Ja sitä on oikein hupainen, laittaa ruokaa heille, sen minä tunnustan! (Menee sisään toisesta sivuovesta).

Kolmas kohta

Tuuterkaivenius (kantaen yhdessä kädessään vanhaa nenätöntä kipsipäätä ja toisessa vanhaa ja rumaa ykskorvaista saviastetta, sekä päänsä päällä rautaista kolmijalkaa). Ken sitä uskoisi, että minä, joka nyt kävelen tässä näinikään tepsuttelen, että minä kuitenkin tällä silmänräpäyksellä kannan sylissäni ja pääni päällä useita vuosisatoja! – (asettaa kipsipään toiselle pöydälle ja saviastian toiselle; kääntyy sitte edellisen pöydän luo ja seisattuu sen ääreen). Tämä kipsipää, jonka minä kaivoin ylös puutarhastani, on totisesti tuhannen vuoden vanha; sen ovat varmaanki Hiidet tänne tuoneet, kun ennen vanhaan ryöstöretkillänsä täältä kulkivat kristityitä ryöstämässä, sillä ei tämä ole mikään tavallinen kliitupää, sen kyllä voipi nähdä. Ymmyräinen tuo on juuri kuin pöllön kallo; onhan meilläkin pöllöpäitä, mutta suurempi tämä on niitä, ei tämä ole meikäläisiä pöllöpäitä; etelän sivistyneimmistä tienoista tämä on kotoisin. Vahinko vaan että nenän pitää olla poikessa, sillä jos joku mestariteos kuuluu Kreettalaiseen eli Ruomalaiseen muinaisuuteen, sitä voipi vaan päättää nenästä. Minun pitää

sentähden saada selvä nenästä, jos kohta täytyisikin kaivaa itseni vaikka maan keskukseen asti (menee toisen pöydän luo). Tuo astea; sitäpä vasta on oikea moukka, se on vasta mölö se! Sillä on ikää varmaankin kaksitoista sataa vuotta, sillä kaksikorvaiset mölöt kuuluvat myöhempään aikakauteen. – Siinä määrässä kuin luonnon omainen voima on heikontunut, on täydytty tehdä asteoille kaksi korvaa, sensuhteen että niitä saattaa kaksin käsin nostella; mutta voimakkaat esi-isäinme sitä eivät tarvinneet, sillä heille se vaan oli pikkuinen asia nostaa yhdellä kädellä kaiken suurintakin tuommoista moukkaa, vaikkapa vielä ihan suoriin käsinkin. Kepeät olisivat siis meikäläiset moukat heidän kourissansa. Minä en tiedä mitään, mitä niin kunnioittaisin kuin tuommoisia asteoita, tälläisiä vanhoja moukkia. Ihan varmaan on jonkun sankarin tomu levännyt tämänkin moukan sisällä. – Se on kuitenkin mahtanut olla hyvin suuri sankari, sillä astea on oikea veitikka suuruudeltaan (menee ja seisattuu keskelle teatteria). Tämä kolmi-jalka, joka minulla on pääni päällä, on ihan varmaan seissut jossain vanhassa epäjumalan temppelissä. Varmaan on joku vanha noita-akka istunut tämän päällä. Ah, miten onnellinen minä kuitenkin olen! koko pakanallinen pimeys lepää minun pääni päällä! (nostaa kolmi-jalan pois päästänsä ja asettaa sen pois luotansa). Syvät tutkimukseni kaunistuivat paraimmalla menestyksellä. Muinaiskeräykseni ovat suurimmat ja merkillisimmät Jyrängön kaupungissa, koko Suomessa, niin jopa koko maailmassa! Minä muutun varmaan kuolemattomaksi; nimeäni ja töitäni ei suinkaan ikuisina aikoina

unhoteta.

Laulu N: o 1

Kultaa en tahdo mä
En mailman aartehia,
Kun maa vaan täynnänsä
Oisi muinois-jäännöksiä.
Silloin kestäsi työt
Mulla päivät ja yöt
Sorassapa kummun.

Tytöille kylmä oon
Ja niiden kauneuksille,
Ne vasta kelvatkoot,
Kun tuntuut vanhuksille.
Arvon naamalle suon,
Jos on harmaa jo tuo,
Kuin harjanne kummun.

Kastrén, Kalonius
Unohtuut kirjjoinensa,
– Tuuterkaivenius
Ei muinoisuuksinensa.
Minä kestävä oon
Halki vuosisatoin
Ain' harjalla kummun.

Vaihos.

Puutarha. Maata kaivetaan ja multa-läjiä on ylen ympärinsä.
Keskellä esintö-paikkaa syvä kuoppa.

Neljäs kohtaus

Puutarhan työmiehiä (kaivavat maata).

Eräs työmiehistä (maata kaivaessaan, laulaa samalla nuotilla kuin Jak. Juteinin: "Luonnon suuren lapsukaiset avaruuden alla" j.n.e).

Ahkerasti raatakaamme, huiska lapiomme!
Muinoisia jäännöksiä nouskoon kuopastamme.

(työmiesten koko laulanto, kaivaessa):

Kah, kah kalloa,
Jospa löydät sieltä,
Niin, niin rahoja
Eipä puutu meiltä.

Työmies:

Kyllä kallo ennustaapi, että oomme multaa,
Mutta siitä maksetaan tok hopeaa ja kultaa;

Kaikki:

Lyö, lyö vahvasti
Ase tantereeseen,
Niin, niin hyvästi
Käypi kaikki meillen.

Ensimmäinen työmies (työntää lapiota maahan) Sitä ei kenenkään tarvitse meille kahta kertaa sanoa. (Kaikki herkeävät työstä). Paljonko kello on silloin kun se lyöpi seitsemän?

Toinen työmies. Lyöpikö se seitsemän? Se lienee sinun kallossasi se. Vaan sanoppas meille, eikö prohvessori lie vähän hupelopäinen? Siihen siaan kuin hän voisi istuttaa tupakkia ja kaalia, kaivattaa hän maata ylösalasin palsta palstansa perästä. Tuosta tullee kehno saalis tuosta.

Ensimmäinen työmies. Prohvessori on oppinut mies, ja kukaan ei saata olla oppinut, ellei olisi vähän hullu. Minulla oli muuan kumppani, joka oli muonamies Ketunlinnan hovissa autuaan Seula-Kallen aikana. Hänellä oli, näet, hupainen lukea kirjoja, ja osasikin "Hooperin-äijän" ja "Tuhkapöpörön" ihan ulkoa, niinkuin Isä-meidän. – Vaan katso silloin lukiki hän ikäänkuin vähän hupsuksi, sillä yhtenä päivänä, kun hän tahtoi ottaa viikkoista muonaansa, käveli hän höperönä, ajatuksissaan, ja sen siaan kuin olisi pitänyt ottaa naulan silliä konttorista, meni hän karjattoon ja otti lampaan, jonka tappoi ja pani suolaan talveksi.

Toinen työmies. Eipä se ollut niinkään hullusti tehty, minun mielestä.

Ensimäinen työmies. Sitä pahempi se kuitenkin oli pehtorin ja nimismiehen mielestä. Jumala meitä sensuhteen varjelkoon kaikista oppineista ihmisistä! Vaan katso tuolla tulee prohvessori! – rumasti siis työhöimme jälleen!

Työmies:

Ahkerasti raatakaamme, huiska lapiomme!
Muinoisia jäännöksiä nouskoon kuopastamme.

Kaikki:

Kah, kah kalloa,
Jospa löydät sieltä,
Niin, niin rahoja
Eipä puutu meiltä.

Työmies:

Kyllä kallo ennustaapi, että oomme multaa,
Mutta siitä maksetaan tok hopeaa ja kultaa.

Kaikki:

Lyö, lyö vahvasti
Ase tantereeseen,
Niin, niin hyvästi
Käypi kaikki meillen.

Viides kohta

Edelliset. Tuuterkaivenius.

Tuuterkaivenius (vanha kypäri pääläella ja kipsi-pää kädessä). Hyvää iltaa, hyvät ystävät! Te olette ahkerat, näen minä. No miten se nyt on? oletteko jo päässeet nenän jälille?

Ensimmäinen työmies. Me nyt olemme jo kaivaneet itsemme kaksikymmentä kyynärää maan sisään, vaan emme ole havainneet vielä nenän nipukkaakaan. (Yksi miehistä on paraillaan kuopassa ja etsii).

Tuuterkaivenius. Ette vielä ole päässeet jälille, se todistaa laiskuutta ja huolimattomuutta.

Toinen työmies. Minusta tuntuu että me juoksemme nenän jälestä pian aamusta iltaan.

Tuuterkaivenius (itseksään). Minulle iskee päähäni soma ajatus. Tuo pää on kenties vanhempi kuin tuhatta vuotta – kenties se on kahden tuhannen vuotinen – ehkäpä kolmenkin tuhannen; kukapa tietääkään niin tarkoin, jos ihmisillä ennen vedenpaisumusta on ollut ollenkaan nenää? mitä enemmän katselen noita kasvoja, sitä enemmän minä vahvistun siihen uskoon. Ihan varmaan on ihmisten kasvoille, samoin kuin maapallollenkin, tapahtunut monta mulkkausta ja muutosta, ja että siis ihmisten kasvot, jotka luomisessa olivat niin oikoset ja mutkattomat kuin suinkin mahdollista oli, että ne vähitellen ovat saaneet yhden lisäyksen toisensa perästä, – yhden korvan

yhdessä tilaisuudessa ja toisen taas toisessa tilaisuudessa, otsan ja pää-kallon kolmannessa tilaisuudessa ja lopulta aikojen kuluessa vasta nenän. Se on kummallista miten tieteet ovat edistyneet, sitte kuin kerran niihin tartuttiin!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.